

Sygn. akt II W 378/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Kinga Wojtaszko

w obecności oskarżyciela publicznego Państwowej Inspekcji Pracy w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo
oraz oskarżyciela posiłkowego K. N. – nie stawił się

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 12 maja i 14 lipca 2016 r.

w sprawie przeciwko **J. G., synowi S. i J. z domu G., urodzonemu w dniu (...) w P.**

obwinionemu o to, że:

I. działając jako pracodawca w Firmie Handlowo-Usługowej (...) z siedzibą w G. przy ul. (...), działając w G. w terminie 11.08.2015 r. nie wypłacił wynagrodzenia za pracę za lipiec 2015 r. pracownikowi K. N.

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 86 § 1 Kodeksu pracy;

II. działając jako pracodawca w Firmie Handlowo-Usługowej (...) z siedzibą w G. przy ul. (...), działając w G. w terminie 29.07.2015 r. nie wypłacił pracownikowi K. N. ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy należny w związku z rozwiązaniem umowy o pracę w dniu 29.07.2015 r.

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 86 § 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 171 § 1 Kodeksu pracy

I. obwinionego J. G. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu we wniosku o ukaranie czynów, stanowiących wykroczenia kwalifikowane odpowiednio z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 86 § 1 Kodeksu pracy oraz z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 86 § 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 171 § 1 Kodeksu pracy, i za to przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw na podstawie art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 1000 zł (jednego tysiąca złotych);

II. na podstawie art. 118 § 1 i 4 kpw w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269) obciąża obwinionego J. G. zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł (stu złotych), zaś na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od obwinionego J. G. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 100 zł (stu złotych).

Sygn. akt II W 378/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. G. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Usługowa (...) z siedzibą w G. przy ul. (...). W dniu 18 czerwca 2015 r. J. G. zawarł z K. N. umowę o pracę na czas określony, zatrudniając go na stanowisku kierownika działu realizacji inwestycji wykonania i produkcji stolarki budowlanej fasadowej i otworowej, fasad aluminiowych, wentylowanych oraz towarzyszących dziedzin na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 17 września 2015 r. w pełnym wymiarze czasu pracy. W umowie wskazano, że pracownik podlega zadaniowemu czasowi pracy, zaś do jego szczegółowych obowiązków należy wykonywanie projektów konstrukcyjnych, kosztorysowanie i wyceny, nadzór nad realizacją, kontakt z klientem, realizacja w pełnym zakresie, organizacja pracy, poszukiwanie zleceń, zamówienia, projektowanie, produkcja, prefabrykacja i inne towarzyszące, dotyczące zajmowanego stanowiska, cotygodniowe sprawozdania z wykonanych zadań, a także tworzenie bazy danych i kontaktowych z podmiotami współpracującymi. Wskazano również, że K. N. pracę będzie wykonywał w siedzibie pracodawcy, miejscach wykonywania robót i u klientów w obszarze Unii Europejskiej, zaś pracę podejmie z dniem 18 czerwca 2015 r. Ustalono, że wymieniony będzie otrzymywał wynagrodzenie za wykonaną pracę w wysokości wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 3.500 zł miesięcznie brutto, płatnego do 10 dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu przepracowanym, oraz premii uznaniowej. Jednocześnie ustalono, że pracownik będzie ponosić odpowiedzialność za mienie powierzone określone w spisie zdawczo-odbiorczym, w skład którego to mienia wchodziły komputer przenośny, telefon komórkowy wraz z ładowarką, kartą abonamentową i kartą pamięci, klucz elektroniczny do programu (...) i klucze do biura. W umowie określono również zasady zakazu konkurencji i obowiązku zachowania tajemnicy.

W trakcie trwania wskazanej wyżej umowy J. G. powziął wątpliwości co do prawidłowości wykonywania obowiązków pracowniczych przez K. N., wynikające z okoliczności, iż ten często opuszczał biuro w godzinach pracy, wynosił z biura powierzone mu służbowe komputer i telefon, nie składał sprawozdań z wykonywanej pracy, dla pracodawcy nie były również widoczne efekty jego pracy. J. G. wypłacił K. N. wynagrodzenie za czerwiec 2015 r. z potrąceniem kwoty wynikającej z zajęcia komorniczego związanego z sądowym tytułem wykonawczym.

W dniu 29 lipca 2015 r. J. G. na piśmie wręczył K. N. dokument stanowiący rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, w tym niewykonywanie cotygodniowych, obowiązkowych raportów dotyczących wykonanej pracy, niepodejmowanie aktywnego działania w celu pozyskiwania zleceń dla pracodawcy, brak planowania pracy oraz przedstawiania planów podejmowanych czynności, niedostarczenie zaświadczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań do podjęcia pracy na powierzonym stanowisku, oddalenie się z miejsca pracy bez uzasadnienia (w dokumencie nie wskazano dnia, kiedy miało to nastąpić), wprowadzenie nielicencjonowanego oprogramowania na przekazany komputer służbowy, nieprzestrzeganie nakazu zachowania w poufności danych objętych tajemnicą, codzienne zabieranie laptopa z siedziby firmy oraz używanie ich do celów prywatnych, a także wprowadzenie kodów dostępu w powierzonym sprzęcie i niepoinformowanie o tym pracodawcy.

Po rozwiązaniu stosunku pracy we wskazany wyżej sposób J. G. nie wypłacił K. N. ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy należny w związku z rozwiązaniem umowy o pracę we wskazanym wyżej dniu, przy czym K. N. w trakcie zatrudnienia nie korzystał z urlopu. Ponadto J. G. w wynikającym z umowy terminie, tj. do dnia 10 sierpnia 2015 r., nie wypłacił K. N. wynagrodzenia za pracę za lipiec 2015 r. w kwocie 2.530,79 zł netto. W dniu 04 sierpnia 2015 r. J. G. wystosował do K. N. pismo, w którym wskazał, że wstrzymał mu świadczenie tytułem zabezpieczenia pokrycia kosztów naprawy systemu i usunięcia nielicencjonowanego oprogramowania zainstalowanego na komputerze służbowym, odzyskania wymazanych danych i historii z przedmiotowego komputera oraz innych kosztów powstałych na skutek jego działania, jednocześnie wskazując, że pozostała część zostanie mu zwrócona, a kiedy wymienione zabezpieczenie nie pokryje poniesionych kosztów, wystąpi z powództwem o zapłatę. Już wcześniej J. G. uzyskał prywatną ekspertyzę informatyczną, z której wynikało, że na komputerze powierzonym K. N., zwróconym w dniu rozwiązania umowy o pracę, zainstalowane zostały w dniach 22 i 25 czerwca 2015 r. trzy programy bez licencji, w

dniu 26 czerwca 2015 r. program służący do czyszczenia historii i rejestru systemu, zaś w dniu 26 lipca 2015 r. gra. Ponadto z uzyskanej historii połączeń dotyczącej telefonu służbowego powierzonego K. N. wynikało, że korzystał on z przedmiotowego telefonu przede wszystkim w celach prywatnych, także poza przyjętymi godzinami pracy.

K. N. nie wystąpił do sądu pracy z odwołaniem w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia, natomiast zgłosił do Państwowej Inspekcji Pracy w G. skargę dotyczącą niewypłacenia mu wskazanych wyżej świadczeń. Po czynnościach podjętych przez funkcjonariuszy Państwowej Inspekcji Pracy J. G. wystosował w dniu 22 września 2015 r. pismo, w którym poinformował ten urząd o okolicznościach dotyczących zwolnienia K. N. oraz o tym, że jego firma na skutek działania K. N. poniosła straty w wysokości kilkuset tysięcy złotych oraz poniesie koszty związane z usunięciem nielegalnego oprogramowania z powierzonego pracownikowi komputera oraz odzyskaniem historii i danych z tego komputera. W dniu 17 listopada 2015 r. pełnomocnik J. G. złożył do Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez K. N. przestępstw kwalifikowanych z art. 278 § 2 kk oraz z art. 23 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwej konkurencji.

/Dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego J. G. k. 154-155; częściowo zeznania świadka K. N. k. 165-166; umowa o pracę k. 14; spis zdawczo-odbiorczy k. 60; rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia k. 15; spis zdawczo-odbiorczy k. 61; świadectwo pracy k. 16; zajęcie wynagrodzenia za pracę k. 21; lista płac k. 18-19; pismo J. G. do K. N. z dnia 04.08.2015 r. k. 20; prywatna ekspertyza informatyczna k. 63; historia połączeń k. 89-148; notatka służbowa k. 7-8; pismo J. G. do Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 22.09.2015 r. k. 12; pisemne zawiadomienie o przestępstwach k. 54-56/

Państwowa Inspekcja Pracy złożyła wniosek o ukaranie J. G. obwinionego o to, że:

III. działając jako pracodawca w Firmie Handlowo-Usługowej (...) z siedzibą w G. przy ul. (...), działając w G. w terminie 11.08.2015 r. nie wypłacił wynagrodzenia za pracę za lipiec 2015 r. pracownikowi K. N., tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 86 § 1 Kodeksu pracy;

IV. działając jako pracodawca w Firmie Handlowo-Usługowej (...) z siedzibą w G. przy ul. (...), działając w G. w terminie 29.07.2015 r. nie wypłacił pracownikowi K. N. ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy należny w związku z rozwiązaniem umowy o pracę w dniu 29.07.2015 r., tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 86 § 1 Kodeksu pracy w zw. z art. 171 § 1 Kodeksu pracy.

/Wniosek o ukaranie k. 1-2/

Obwiniony J. G. jest rozwiedzony, ma jedno dorosłe dziecko, aktualnie nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Jego zawód wyuczony to ślusarz konstruktor, prowadzi działalność gospodarczą, z której w 2015 r. miał straty. Posiada majątek w postaci domu, mieszkania, a także maszyn o wartości kilkuset tysięcy złotych. Stan zdrowia obwinionego jest dobry, nie leczył się on psychiatrycznie ani odwykowo, nie deklaruje uzależnień. J. G. nie był uprzednio karany.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 153-154/

Obwiniony J. G. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył obszernie wyjaśnienia. Opisał w nich okoliczności dotyczące zatrudnienia K. N., wskazując, że w godzinach pracy nie siedział on w biurze, tylko gdzieś zniknął, zabierał ze sobą powierzone mu firmowe laptopa i telefon, pomimo że był zakaz wynoszenia sprzętów z biura. Wskazał, że okazało się, iż K. N. używał firmowego telefonu w zdecydowanej większości do rozmów prywatnych, zaś na firmowym laptopie po sprawdzeniu ujawniono pirackie programy, gry, filmiki oraz zainstalowany program do czyszczenia historii. Podkreślił, że K. N. nic nie zrobił, ma przez niego straty w wysokości kilkuset tysięcy złotych, przez cały okres zatrudnienia przesiedział w biurze może około 30 godzin, chociaż i tych nie przepracował, ciągle go nie było i zawsze miał jakieś dziwne wytłumaczenia. Obwiniony stwierdził, że wręczył K. N. zwolnienie dyscyplinarne z zaskoczenia, żeby mógł zabrać laptopa, do tej pory nie może się pozbierać po działalności wymienionego i zostało w tym przedmiocie zgłoszone zawiadomienie do prokuratury. Przyznał, że nie wypłacił K. N. wynagrodzenia za lipiec i

ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, ponieważ ten nic nie zrobił, naraził go na straty i jego zdaniem to, co wypłacił mu za czerwiec, to i tak było za dużo.

/Dowód: wyjaśnienia obwinionego J. G. k. 154-155/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego pozwala na uznanie w sposób jednoznaczny, iż obwiniony J. G. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu we wniosku o ukaranie czynów.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się na całokształcie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego. Swoje ustalenia faktyczne Sąd opierał na osobowych źródłach dowodowych w postaci wyjaśnień obwinionego J. G. i zeznań świadka K. N., które ze wskazanych dalej względów uznał za w przeważającej części wiarygodne z poczynionymi dalej zastrzeżeniami odnośnie obu tych dowodów. Sąd opierał swoje ustalenia faktyczne również na dowodach w postaci dokumentów, którym należało przypisać istotną wagę przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Dowody dokumentarne zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, we właściwej formie i należało je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy. Znaczenie poszczególnych z nich dla rozstrzygnięcia sprawy zostanie wskazane w dalszej części uzasadnienia.

Jak już wyżej wskazano, w ocenie Sądu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych należało uwzględnić w przeważającej części wyjaśnienia obwinionego J. G., albowiem w większości korespondują one z innymi dowodami, będąc przy tym logicznymi i jasnymi.

Obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i nie kwestionował, że nie wypłacił K. N. wynagrodzenia za lipiec 2015 r. i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. W sposób korespondujący z innymi dowodami opisał również okoliczności zatrudnienia K. N. i rozwiązania z nim stosunku pracy. W swoich wyjaśnieniach obwiniony skoncentrował się natomiast na okolicznościach, które doprowadziły do rozwiązania umowy o pracę z K. N. bez wypowiedzenia i które jednocześnie, zarówno w świetle treści wyjaśnień obwinionego, jak i treści jego pism kierowanych do K. N. i Państwowej Inspekcji Pracy, stały się przyczyną niewypłacenia pracownikowi wskazanych wyżej świadczeń. Obwiniony J. G. podał szereg okoliczności wskazujących na nienależyte wykonywanie obowiązków pracowniczych przez K. N.. Niektóre z nich, takie jak korzystanie z powierzonych pracownikowi komputera i telefonu także do celów prywatnych i poza miejscem pracy czy zainstalowanie na przedmiotowym komputerze nielicencjonowanego oprogramowania oraz gry i programu służącego do czyszczenia historii i rejestru systemu, znajdują potwierdzenie w dowodach dokumentarnych, w szczególności prywatnej ekspertyzie informatycznej oraz wykazie połączeń. Inne nie znajdują już bezpośredniego potwierdzenia w innych dowodach, co dotyczy np. kwestii notorycznego opuszczania przez K. N. miejsca pracy i braku wykonania przez niego jakichkolwiek czynności w ramach wykonywanej pracy, zaś ze wskazanych dalej względów mogą budzić pewne wątpliwości, aczkolwiek co do zasady brak jest podstaw do przynajmniej częściowego uwzględnienia wyjaśnień obwinionego w tym zakresie, co wynika pośrednio także z treści zeznań K. N.. Co do opuszczania przez K. N. miejsca pracy należy jednak zauważyć, że w świetle treści umowy o pracę pracownik ten podlegał zadaniowemu czasowi pracy, zaś pracę miał wykonywać nie tylko w siedzibie firmy, ale także w miejscach wykonywania robót i u klientów, ponadto brak jest jakiegokolwiek dokumentu dotyczącego ewidencji czasu pracy, który mógłby jednoznacznie potwierdzać wyjaśnienia obwinionego w tej kwestii, w tym stwierdzenie, że K. N. przez cały okres zatrudnienia przesiedział w biurze może około 30 godzin i nawet tych nie przepracował.

Jako bezpośredni powód niewypłacenia pracownikowi objętych zarzutami świadczeń ze stosunku pracy obwiniony podawał natomiast zarówno w wyjaśnieniach, jak i w swoich pismach potraktowanych jako dowody dokumentarne, to, że jego firma na skutek działania K. N. poniosła straty w wysokości kilkuset tysięcy złotych oraz poniesie koszty związane z usunięciem nielegalnego oprogramowania z powierzonego pracownikowi komputera oraz odzyskaniem historii i danych z tego komputera. W tym miejscu należy jednak zaznaczyć, że kwoty te nie zostały przez obwinionego w żaden sposób doprecyzowane. Można się jedynie domyślać, że pierwsza z nich ma stanowić kwotę utraconych

potencjalnych dochodów związanych z biernością K. N. przy realizowaniu obowiązków pracowniczych, jednak jej wysokość nie została nawet uprawdopodobniona, nie mówiąc już o jej udowodnieniu. Co do drugiej ze wskazanych szkód, to ma ona charakter stricte potencjalny, albowiem z materiału dowodowego nie wynika, aby obwiniony podjął jakiegokolwiek działania w tym zakresie, trudno również zrozumieć, jakie dokładnie koszty miałyby się wiązać z prostą przecież czynnością usunięcia nielegalnego oprogramowania, a także do czego miałyby służyć czynność odzyskania historii i danych z przedmiotowego komputera, skoro w świetle zgromadzonych dowodów przed powierzeniem go K. N. był to komputer nowy, który w konsekwencji nie mógł zawierać większej ilości danych. Warto przy tym zauważyć, że z materiału dowodowego nie wynika, aby obwiniony podjął jakiegokolwiek realne działania w kierunku wykonania tych czynności, mających wiązać się z kosztami uzasadniającymi wstrzymanie wypłaty K. N. świadczeń pracowniczych, trudno to również wytłumaczyć samym zatrzymaniem komputera na potrzeby postępowania przygotowawczego, skoro zawiadomienie o przestępstwach zostało złożone dopiero po pewnym czasie, tj. w listopadzie 2015 r. W konsekwencji uzasadniony jest wniosek, iż J. G. podaje przedmiotowe, niesprecyzowane szkody wywołane działaniem czy też zaniechaniami K. N., jedynie po to, by uzasadnić brak wypłaty świadczeń objętych zarzutami. Przede wszystkim jednak podkreślić należy, że brak wypłaty tych świadczeń, o czym będzie jeszcze dalej mowa, ze względów prawnych nie może być uzasadniony wynikającym z treści pisma J. G. z dnia 04 sierpnia 2015 r. wystosowanego do K. N. zamiarem zabezpieczenia pokrycia kosztów związanych z naprawą wspomnianych wyżej, niesprecyzowanych szkód, albowiem stanowiłoby to swoistego rodzaju potrącenie, ze wskazanych dalej względów w tym konkretnym wypadku nie mające podstawy prawnej.

Odnosząc się do dowodu z zeznań K. N. wskazać należy, iż świadek ten w sposób korespondujący z innymi dowodami opisał sposób zawarcia stosunku pracy z obwinionym, rozwiązania tego stosunku oraz objęte zarzutami okoliczności niewypłacenia mu świadczeń pracowniczych w postaci wynagrodzenia za lipiec 2015 r. oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, a także, że w związku z tym złożył skargę w Państwowej Inspekcji Pracy. W tym zakresie jego zeznania jako jasne i korespondujące z innymi dowodami Sąd uznał za wiarygodne. Świadek zaprzeczył natomiast podawanym przez obwinionego okolicznościom dotyczącym nieprawidłowości w wykonywaniu przez niego obowiązków pracowniczych i w tej części jego zeznania budzą pewne wątpliwości co do ich wiarygodności. W szczególności zaprzeczył, aby instalował na powierzonym mu komputerze jakiegokolwiek oprogramowanie, co stoi w sprzeczności ze wskazanymi już dowodami, podobnie jak twierdzenie świadka, że nie korzystał z powierzonych mu rzeczy do celów prywatnych i niezwiązanych z pracą (na co innego wskazują wykaz połączeń z powierzonym mu telefonu oraz okoliczność zainstalowania na komputerze gry). K. N. bardzo ogólnikowo wskazał również wykonane przez siebie w ramach przedmiotowej pracy czynności, opisując je ogólnie, ale w szczegółach potrafiąc wskazać już tylko jednego klienta, z którym się kontaktował, co budzi wątpliwości odnośnie zakresu wykonanych przez niego prac. Wszystkie te okoliczności w ocenie Sądu przynajmniej po części potwierdzają zasadność rozwiązania z nim przez obwinionego umowy o pracę bez wypowiedzenia z uwagi na naruszenie obowiązków pracowniczych. Warto przy tym zauważyć, że K. N. nie odwołał się w tym zakresie do sądu pracy.

Przechodząc do omówienia dowodów w postaci dokumentów należy zauważyć, że dzielą się one na dwie grupy. Pierwsze z nich (k. 7-22) to dokumenty dołączone przez oskarżyciela publicznego do wniosku o ukaranie, drugie (k. 54-148) to dokumenty złożone do akt przez obwinionego już na etapie postępowania sądowego, przy czym jednak z akt sprawy wynika, że dokumenty te J. G. złożył w Państwowej Inspekcji Pracy już wcześniej i trudno zrozumieć, dlaczego, zwłaszcza w kontekście zasady obiektywizmu wynikającej z treści art. 4 kpk w zw. z art. 8 kpw, dokumenty te nie zostały już wówczas dołączone w całości do akt sprawy.

Jeżeli chodzi o dokumenty z pierwszej z wymienionych grup, Sąd przy dokonywaniu ustaleń faktycznych miał na uwadze w szczególności umowę o pracę (k. 14), z której wynikają okoliczności dotyczące warunków zatrudnienia pokrzywdzonego przez obwinionego, dokument w postaci rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia (k. 15), z którego wynikają z kolei okoliczności dotyczące zakończenia wynikającego z tej umowy stosunku pracy, a także dalsze dokumenty dotyczące przedmiotowego stosunku w postaci świadectwa pracy (k. 16), zajęcia wynagrodzenia za pracę (k. 21) i listy płac (k. 18-19), dotyczące w szczególności kwestii wynagrodzenia należnego K. N.. Sąd miał na uwadze także pismo J. G. do K. N. z dnia 04.08.2015 r. (k. 20) oraz pismo J. G. do Państwowej Inspekcji Pracy

z dnia 22.09.2015 r. (k. 12), z których wynikają wspomniane już, znajdujące potwierdzenie także w wyjaśnieniach obwinionego, przyczyny nie tylko rozwiązania stosunku pracy z K. N., ale przede wszystkim przyczyny niewypłacenia temu pracownikowi świadczeń pracowniczych objętych zarzutami. Z kolei z dowodu w postaci notatki służbowej (k. 7-8) wynikają okoliczności związane z czynnościami podjętymi przez funkcjonariuszy Państwowej Inspekcji Pracy na skutek skargi złożonej przez K. N..

Do drugiej z wymienionych grup dowodów dokumentarnych należą po części te same dokumenty, które zostały złożone do akt przez oskarżyciela publicznego, ponadto obwiniony niektóre z dokumentów załączył w kilku kopiach. Niemniej jednak wśród przedmiotowej dokumentacji znajdują się również wspomniane już prywatna ekspertyza informatyczna (k. 63) i historia połączeń (k. 89-148), potwierdzające podawane przez obwinionego okoliczności dotyczące nieprawidłowości przy korzystaniu przez K. N. z powierzonych mu komputera i telefonu, spisy zdawczo-odbiorcze (k. 60, 61), wskazujące, jakie mienie zostało powierzone K. N. przez pracodawcę w chwili zawarcia stosunku pracy i jakie następnie zostało pracodawcy zwrócone w chwili rozwiązania tego stosunku, a także pisemne zawiadomienie o przestępstwach (k. 54-56), z którego z kolei wynika, że w dniu 17 listopada 2015 r. pełnomocnik J. G. złożył do Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez K. N. przestępstw kwalifikowanych z art. 278 § 2 kk oraz z art. 23 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwej konkurencji.

W ocenie Sądu ze wszystkich wymienionych wyżej dowodów wynika w sposób nie budzący wątpliwości, iż obwiniony J. G. dopuścił się objętych postawionymi mu zarzutami zachowań, natomiast dalszych rozważań wymagają kwestie prawne związane z zasadnością przedmiotowych zarzutów.

Wskazać należy, iż stosownie do treści art. 86 § 1 kodeksu pracy (zwanego dalej kp) pracodawca jest obowiązany wypłacać wynagrodzenie w miejscu, terminie i czasie określonych w regulaminie pracy lub w innych przepisach prawa pracy. W rozpatrywanym przypadku, zgodnie z treścią zawartej umowy o pracę, K. N. miał otrzymywać wynagrodzenie za wykonaną pracę w wysokości wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 3.500 zł miesięcznie brutto, płatnego do 10 dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu przepracowanym, oraz premii uznaniowej. Ponadto, stosownie do treści art. 177 § 1 kp, w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu wypoczynkowego w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy, która to okoliczność zaistniała w rozpatrywanej sytuacji, pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop. W konsekwencji w ocenie Sądu K. N. niewątpliwie przysługiwało zarówno wynagrodzenie za świadczoną pracę w lipcu 2015 r., które powinno zostać wypłacone do dnia 10 sierpnia 2015 r., jak i wspomniany ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop, który z kolei powinien zostać wypłacony już w dniu rozwiązania stosunku pracy.

Należy przy tym oczywiście mieć na uwadze treść art. 80 kp, zgodnie z którym wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Jak już wyżej wskazano, w ocenie Sądu przynajmniej po części potwierdziły się podawane przez obwinionego okoliczności uzasadniające rozwiązanie z K. N. umowy o pracę bez wypowiedzenia z przyczyn leżących po stronie pracownika, jednak brak jest podstaw do przyjęcia lansowanej przez obwinionego tezy, iż K. N. w lipcu 2015 r. w ogóle nie wykonał jakiegokolwiek pracy. Jak już wyżej wskazano, jego czas pracy nie był ewidencjonowany, co wynikało zapewne z przyjęcia w umowie o pracę zadaniowego czasu pracy, ponadto z umowy o pracę jednoznacznie wynika, że pracownik miał wykonywać pracę także w innych miejscach niż siedziba firmy, tak więc sam fakt jej opuszczania przez K. N. nie może być utożsamiany z tym, że nie wykonywał on pracy. Z kolei podkreślana przez obwinionego okoliczność braku realnych skutków pracy obwinionego w postaci braku nowych kontraktów z klientami firmy obwinionego może wskazywać na brak skuteczności w działaniach K. N., sama w sobie także nie może jednak stanowić okoliczności potwierdzającej, że w ogóle uchylał się on od świadczenia pracy. Brak takiej skuteczności mógł uzasadniać rozwiązanie z nim stosunku pracy czy też jego wygaśnięcie po zakończeniu okresu zatrudnienia, mógł stanowić podstawę do braku wypłacenia drugiego ze składników wynagrodzenia w postaci premii uznaniowej, nie mógł jednak stanowić podstawy do odmowy wypłaty wynagrodzenia zasadniczego przysługującego pracownikowi.

Zdaniem Sądu brak również podstaw do uwzględnienia stanowiska obwinionego J. G. prezentowanego zarówno w jego wyjaśnieniach, jak i przede wszystkim w pismach stanowiących dowody dokumentarne, że wstrzymanie wypłaty pracownikowi świadczeń objętych zarzutami było uzasadnione koniecznością zabezpieczenia pokrycia kosztów

naprawy szkód poniesionych przez pracodawcę w związku z uchybieniami pracownika. Takie zachowanie stanowiłoby w istocie swoistego rodzaju, pełne potrącenie z świadczeń pracowniczych przysługujących pokrzywdzonemu należności przysługujących obwinionemu jako pracodawcy. Pomijając już w tym momencie podkreślaną już wcześniej kwestię, iż J. G. nie sprecyzował wysokości tych należności, wskazać należy, iż zasady potrącania z wynagrodzenia za pracę innych należności określa w szczególności art. 87 kp, co jest związane ze szczególnym charakterem świadczenia w postaci wynagrodzenia za pracę, mającego zapewniać pracownikowi środki niezbędne do egzystencji. Przepis art. 87 § 1 kp stanowi natomiast, iż z wynagrodzenia za pracę – po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych – podlegają potrąceniu tylko następujące należności: po pierwsze sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych (nie ujawniły się one w niniejszej sprawie), po drugie sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne (obwiniony nie uzyskał natomiast jakichkolwiek tytułów wykonawczych przeciwko pokrzywdzonemu, które mogłyby stanowić podstawę takiego potrącenia), po trzecie zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi (z materiału dowodowego nie wynika, aby zostały one K. N. udzielone), a po czwarte kary pieniężne przewidziane w art. 108 § 2 kp (nakładane przez pracodawcę w ramach tzw. odpowiedzialności porządkowej pracowników, z materiału dowodowego nie wynika, aby kara taka została na pokrzywdzonego nałożona). Ponadto nawet we wskazanych czterech kategoriach, które nie zaktualizowały się w rozpatrywanym przypadku, potrącenia mogą być dokonywane tylko w granicach określonych w art. 87 § 2 i 3 kp oraz w art. 871 kp, nie zaś do wysokości całego wynagrodzenia. Zgodnie z treścią art. 87 § 7 kp z wynagrodzenia za pracę odlicza się również, w pełnej wysokości, kwoty wypłacone w poprzednim terminie płatności za okres nieobecności w pracy, za który pracownik nie zachowuje prawa do wynagrodzenia, która to okoliczność również nie zaistniała jednak w rozpatrywanym przypadku. Natomiast stosownie do treści art. 91 § 1 kp należności inne niż wymienione w art. 87 § 1 i 7 kp mogą być potrącane z wynagrodzenia pracownika tylko za jego zgodą wyrażoną na piśmie, przy uwzględnieniu granic określonych w art. 91 § 2 kp. K. N. zgody takiej obwinionemu nie wyraził. W konsekwencji twierdzenia obwinionego w tym przedmiocie, mające uzasadniać brak wypłaty pokrzywdzonemu świadczeń objętych zarzutami, nie zasługują zdaniem Sądu na uwzględnienie.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał obwinionego J. G. za winnego popełnienia obu czynów zarzucanych mu we wniosku o ukaranie.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania obwinionemu J. G. winy w zakresie dotyczącym przypisanych mu czynów. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności obwinionego, w związku z czym należy uznać, iż jako osoba dorosła i w pełni poczytalna miał on możliwość pokierowania swoim postępowaniem i rozpoznania znaczenia przypisanych mu czynów. W ocenie Sądu obwiniony w obu przypadkach działał umyślnie, w pełni świadomie i chcąc tego nie wypłacając pracownikowi wskazanych w zarzutach świadczeń.

Przypisane obwinionemu zachowania należało zakwalifikować w pierwszym przypadku jako wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 kp w zw. z art. 86 § 1 kp, zaś w drugim jako wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 kp w zw. z art. 86 § 1 kp w zw. z art. 171 § 1 kp. Wykroczenie kwalifikowane z art. 282 § 1 pkt 1 kp popełnia ten, kto wbrew obowiązkowi nie wypłaca w ustalonym terminie wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia przysługującego pracownikowi albo uprawnionemu do tego świadczenia członkowi rodziny pracownika, wysokość tego wynagrodzenia lub świadczenia bezpodstawnie obniża albo dokonuje bezpodstawnych potrąceń. Ze wskazanych wyżej względów należy uznać, iż w obu przypadkach zachowanie obwinionego wypełnia znamiona wykroczenia określonego w tym przepisie, albowiem obwiniony wbrew obowiązkowi nie wypłacił pokrzywdzonemu pracownikowi wynagrodzenia za pracę oraz innego świadczenia w postaci ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Kwalifikację obu czynów uzupełniają wskazane, omówione już wcześniej przepisy kodeksu pracy, także naruszone przez J. G..

Uznając obwinionego za winnego popełnienia opisanych wyżej czynów Sąd przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw na podstawie art. 282 § 1 pkt 1 kp w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył obwinionemu jedną karę grzywny w wysokości 1.000 zł. W ocenie Sądu kara w takiej wysokości jest odpowiednia i stosownie do treści art. 33 § 1 kw jej rozmiar nie przekracza stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez obwinionego czynów, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec obwinionego oraz potrzeb w zakresie społecznego

oddziaływania. Stosownie do treści art. 24 § 3 kw jej rozmiar uwzględnia przy tym dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował to, iż obwiniony dopuścił się dwóch odrębnych wykroczeń, dotyczących różnych świadczeń należnych pokrzywdzonemu. W ocenie Sądu istotniejsze znaczenie miały jednak okoliczności, które przy określaniu wymiaru kary należy traktować jako łagodzące. Przede wszystkim wskazać należy na tryb życia obwinionego przed popełnieniem zarzucanych mu czynów, jak i po ich popełnieniu, oraz warunki i właściwości osobiste sprawcy, obwiniony jest bowiem osobą niekaraną, prowadzącą ustabilizowany tryb życia. Wskazać należy również, iż obwiniony nie wypłacił pracownikowi wynagrodzenia tylko za jeden miesiąc pracy, zaś wysokość obu niewypłaconych świadczeń nie była szczególnie wysoka. Ponadto Sąd uwzględnił wynikające z materiału dowodowego okoliczności, iż pokrzywdzony K. N. przy wykonywaniu pracy dopuścił się szeregu uchybień, które mogły powodować powstanie szkody po stronie obwinionego. Nie uzasadniało to wprawdzie zdaniem Sądu, ze wskazanych już przyczyn, niewypłacenia mu świadczeń objętych zarzutami, z drugiej jednak strony okoliczność ta ma znaczenie dla oceny charakteru zamiaru i stopnia winy obwinionego i powinna być potraktowana jako łagodząca przy określaniu sądowego wymiaru kary.

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności Sąd wymierzył obwinionemu J. G. karę grzywny w wysokości wyżej wskazanej. Wspomnieć należy, iż przypisane obwinionemu wykroczenie jest zagrożone karą grzywny od 1.000 zł do nawet 30.000 zł, tak więc wymierzona obwinionemu kara jest w istocie minimalną karą grożącą mu za przypisane mu zachowania, na co wpływ miały wspomniane okoliczności łagodzące. W konsekwencji z pewnością kary tej nie można uznać za nadmiernie surową i niewspółmierną do charakteru popełnionych przez obwinionego czynów i stopnia winy obwinionego.

Ponadto Sąd orzekł o kosztach procesu i wobec wydania wyroku skazującego obciążył obwinionego J. G. zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł oraz zasądził na rzecz Skarbu Państwa od obwinionego kwotę 100 zł tytułem opłaty (wysokość opłaty wynika z treści art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). W ocenie Sądu nie ujawniły się podstawy do zwolnienia obwinionego z obowiązku uiszczenia przedmiotowych kosztów